

Alberto Stegeman

Alberto

Mijn strijd tegen onrecht

DE FONTEIN

Inhoudsopgave

	Voorwoord	7
1	Geluk was een potje voetbal	11
2	Kuifje in Qatar	23
3	Zo lek als een mandje	43
4	Redactie en andere helden	69
5	Monsters	101
6	Vermommingen	121
7	Undercover als militair	153
8	Beroepsoplichters	179
9	Confrontaties	203
10	Red mijn vakantie!	223
11	De verborgen camera als wapen	241
12	Zorgboerderij Wedde	263
	Nawoord	285

Voorwoord

Of ik een boek over mezelf wilde schrijven, vroeg mijn uitgever. Over mijn jeugd, mijn angsten, mijn boosheid, mijn teleurstellingen en overwinningen...

Nu ben ik een vrij gesloten persoon, zeker voor het brede publiek. Het is haast een tweede natuur om te zwijgen, iets niet te vertellen en informatie achter te houden. Dat hoort ook bij mijn werk. Maar dat betekent niet dat ik in een boek niet open zou kunnen zijn over waar ik vandaan kom, wat er achter de schermen gebeurt en wat allemaal door mijn hoofd spookt als ik weer eens een dader confronteer. Kortom, ik heb zonder aarzeling ja gezegd en ben gaan schrijven, en het resultaat heb je nu in handen.

Inmiddels ben ik al twintig jaar undercoverjournalist, of zoals ik steeds vaker zeg: boevenvanger. Trots ben ik vooral op de hulp die we bieden aan slachtoffers, zoals het in veiligheid brengen van de bewoners met een beperking die werden mishandeld op de zorgboerderij in het Groningse Wedde. Pas dan voel ik ten volle hoe dankbaar dit werk is dat ik mag doen, samen met mijn voortreffelijke team (daarover zeker meer in

dit boek). Maar dat gaat niet zonder slag of stoot en ik heb er een lange weg voor moeten afleggen. Hoe die weg er vanaf mijn prille jeugd uitziet, beschrijf ik voor het eerst in dit boek. Luchtige anekdotes zullen worden afgewisseld met beschrijvingen van heftige en emotionele momenten tijdens onze undercoveracties.

Ik heb me voorgenomen een eerlijk boek te schrijven, waarin ik ook mezelf zeker niet spaar. Toen ik er met mijn moeder over sprak, zei ze: 'Nou, zet er dan ook maar in dat je vroeger soms al heel driftig was, haha.' Ze vertelde me meteen over die keer dat ik als jochie – ik moet een jaar of zeven zijn geweest – schreeuwend en briesend thuiskwam. De overbuurman had gedreigd mijn bal lek te steken en ik was zo woest geworden dat ik thuis moest afkoelen. 'Op dat moment moest ik je echt alleen laten. O, dan was je zo boos! Je ging in de hoek zitten en na een tijdje kwam je vanzelf wel weer tot rust. Ik moest je echt laten uitrazen. Je kon toen ook al niet tegen onrecht, maar dat gebeurde niet vaak, hoor.' Ik plaag haar door te zeggen dat ik dan ook in mijn boek zal beschrijven dat zij me een keer in het reclameblok tijdens een aflevering van mijn tv-programma belde om te vragen of het wel goed afliep. Dat moest kunnen, vond ze, want het is voor een moeder ook echt spannend.

Dit boek schrijven bracht me terug in de tijd en heeft me op bepaalde momenten ook ontroerd. Zo zei mijn zoontje laatst tegen mij: 'Papa, op tv ben je altijd zo boos. Maar zo ben je helemaal niet. Ik vind jou lief, en vooral heel grappig.' Door het

lezen van dit boek leer je mij in elk geval een stuk beter kennen, en als mijn zoontje gelijk heeft, is er in dit boek ook nog genoeg te lachen.

Alberto Stegeman

1

Geluk was een potje voetbal

Ik Hou van Holland

Daar sta ik dan, tamelijk verloren in de studio, als Linda de Mol me gedag komt zeggen. Ik weet me geen houding te geven en stamel dat het een eer is om haar te ontmoeten. Wat stom, denk ik. Ja, tuurlijk is het leuk om haar vóór de opnamen van *Ik Hou van Holland* even te spreken, maar ‘een eer om haar te ontmoeten’ is ook weer overdreven. Ik word op dat moment overvallen door een verlegenheid die ik herken van vroeger. Gelukkig heb ik er steeds minder vaak last van.

Ik had geen nee kunnen zeggen deze keer. *Ik Hou van Holland* heeft een thema-uitzending over vijftientig jaar sbs6 en ik had de zendermanager al zo vaak nee verkocht als het ging om deelname aan andere sbs-programma’s dat ik me moreel verplicht voelde mee te doen.

Er zullen ook veel collega-presentatoren te gast zijn: Wendy van Dijk, Viktor Brand en mr. Frank Visser, om er maar een paar te noemen, dus wat kan er nu helemaal fout gaan? De lampen gaan aan en de show staat op het punt van beginnen. Ik ben ingedeeld in het team van Jeroen van Koningsbrugge, een vol-leerd studiobeest. De opnamen beleef ik in een roes en voor

mijn gevoel gaat alles fout. Ik voel me doodongelukkig in de studio, terwijl ik toch al vijftientig jaar aan camera's gewend ben. Het grote verschil is dat ik in andere gevallen zelf de regie heb, gefilmd word tijdens mijn journalistieke werk of een rol heb die mij past. Maar nu moet ik – als mezelf – leuk doen voor de camera. Op commando gezellig zijn, geregisseerd meelachen. Het is niets voor mij.

Het programma wordt uitgezonden op oudjaarsavond en ik ga er zelfs nog naar zitten kijken. Mijn hemel. Zie ik mezelf op televisie nog een keer bijna doodgaan van ellende. Zelfkastijding in optima forma.

De wereld van glitter en glamour ken ik sowieso niet zo goed, is ook niet mijn wereld. Als kind heb ik er überhaupt helemaal niets mee te maken gehad. In het Twentse kanaaldorp Vroomshoop waar ik ben opgegroeid kwamen geen tv-stations langs. Ver weg van mediastad Hilversum had ik er een onbezorgde en gelukkige jeugd. Zomers scheen daar elke dag de zon en 's winters schaatsten we er op het dichtgevroren kanaal. Zo heb ik het in elk geval in mijn geheugen opgeslagen. Vroomshoop is tot mijn negentiende jaar letterlijk mijn thuis geweest, en nog altijd kom ik er graag. Het dorp en de nuchtere mensen die er wonen hebben me voor een groot deel gevormd tot wie ik nu ben.

Warm nest

Vroomshoop was begin jaren tachtig het dorp met de hoogste werkloosheidscijfers van Nederland, met een percentage van 47 procent werklozen onder de mannelijke beroepsbevolking. We hebben er in 1982 zelfs *The Guinness Book of Records* mee

gehaald. Ik herinner me slechts heel vaag dat er weinig geld was bij ons thuis. Als er een gat in mijn broek zat, zette mijn moeder daar een stuk op. Als de deurpost van onze auto kapot was en niet meer goed sloot, werden er touwen gespannen tussen de stoelen en de deuren. Dat werkte ook prima, al zorgde dat wel voor hachelijke toestanden. Het duurde soms meerdere minuten voordat we met z'n allen uit de auto waren geklommen en we hadden op de parkeerplaats dan wel wat bekijks.

Ik ben nooit iets tekortgekomen. Nooit heb ik geld of spullen gemist. Geluk was ook toen al niet te koop, geluk was een potje voetbal. Als ik terugdenk aan mijn prille jeugd, zie ik vooral het beeld van een jonge ik op de fiets, met een bal onder de snelbinders, dromend over een leven als profvoetballer. Ik voelde me dan de rijkste persoon op aarde en ik had werkelijk geen idee wat er zich in de boze buitenwereld allemaal afspeelde.

Het gezin waarin ik ben opgegroeid was een warm nest, waarin we geen woorden nodig hadden om te weten dat we van elkaar hielden en op elkaar konden vertrouwen – mijn vader Gerrit, mijn moeder Janny en mijn één jaar jongere zus Henriëtte. Mijn moeder was veel thuis en regelde daar nagevoeg alles. Ze was daarnaast huishoudelijke hulp bij andere gezinnen. Als ze even niet voor ons zorgde, liep ze met een collectebus langs de deuren voor het Astmafonds of werkte ze als vrijwilliger bij de bibliotheek om boeken te halen en te brengen naar mensen die dat zelf niet konden. Ze was en is altijd in de weer voor anderen en ik kan me geen betere en lievere moeder wensen. Mijn vader – hij overleed in 2010 op zesenzestigjarige leeftijd aan alvleesklierkanker – werkte hard buitenshuis als internationaal buschauffeur bij OAD. Hij maakte bijzondere

avonturen mee en kon daar bloemrijk over vertellen. Ik mis hem en zijn verhalen nog elke dag en elke keer als ik langs de begraafplaats rijd waar hij ligt, toeter ik even. Dat hadden we afgesproken op zijn sterfbed en hij moest daar hard om lachen. Ik ben het geen enkele keer vergeten. Afspraak is afspraak. Daar konden wij elkaar sowieso in vinden. Wij komen nooit te laat. De cameraploeg weet dat en is ook altijd op tijd, en redacteuren appen me als ze een paar minuten te laat zijn. Zo weten we dat we op elkaar kunnen vertrouwen.

Onhandig

Ik lijk in veel dingen op mijn vader, maar in één ding zeker niet. Hij had twee rechterhanden, ik heb twee linkerhanden. Hij vroeg me weleens mee te helpen als hij thuis aan het klussen was, maar dat duurde nooit lang. ‘Ga maar weer voetballen,’ zei hij dan hoofdschuddend. Mijn onhandigheid gaat zelfs zo ver dat toen mijn brommer, een Puch Maxi, ermee ophield, ik werkelijk geen idee had wat ik doen moest. Ik liep naar een willekeurige woning, belde met de vaste telefoon naar huis en mijn vader zei kort: ‘Ik kom eraan.’ Even later zag ik hem geïrriteerd uit de auto stappen. Zonder iets te zeggen draaide hij de bougie eruit, blies een keer en draaide haar weer terug. ‘Starten maar,’ zei hij. De brommer deed het weer. Wist ik veel dat de brommer het niet deed als er een vuiltje in de bougie zat.

Wat ik nog meer niet van mijn pa heb meegekregen zijn zijn rijkunsten. Hij ontving aan het eind van zijn carrière het erediploma van de IRU (International Road Transport Union), omdat hij tijdens zijn excursiereizen in ruim veertig jaar diensttijd – let op – meer dan 1 miljoen kilometer had gereden zonder

noemenswaardige schade. Ik daarentegen parkeer mijn auto geregeld tegen muurtjes in de parkeergarage, schamp paaltjes in de stad, raak stoepranden, reed eens weg van een benzinepomp met de slang er nog in en ramde een andere auto van achteren. Dit alles gelukkig nooit met ernstige schade aan de medemens. Ook kreeg ik als begintwintiger een eenzijdig ongeval. Er lag ijzel op de slingerweg naar Ommen en met een snelheid van tachtig kilometer per uur kwam mijn auto tegen een boom tot stilstand. Een ambulance bracht me naar het ziekenhuis; ik hield er slechts een lichte whiplash aan over. Ik heb duidelijk een beschermengeltje op mijn schouder, maar of dat komt doordat ik als kind elke zondag trouw in de kerk zat waag ik te betwijfelen.

Geloof

Als gezin waren wij gereformeerd. Dat hield bij ons thuis in: bidden voor het eten, een christelijk slaapliedje en wekelijks naar de kerk. Als kind heb ik zeker geloofd in God en ik vond het een fijn gevoel dat Hij over mij waakte. In de loop der jaren ben ik dat geloof kwijtgeraakt. Dat heeft niets te maken met mijn werk, maar op een dag geloofde ik het Bijbelverhaal gewoon ineens niet meer. Ik herinner me nog een verhitte discussie als puber met de dominee tijdens de catechisatie. Of nou ja, discussie... Het was meer een confrontatie, zoals kijkers me die nu weleens met misdadigers zien doen. De vonken spatten ervan af. Als het in deze tijd zou zijn vastgelegd door een camera, weet ik zeker dat het filmpje viraal zou gaan op YouTube. De 'confrontatie' ging over het gebrek aan bewijs en waarom de dominee dan predikte alsof hij zeker wist dat God bestond. Het

kan niet anders dan dat de dominee mij toen een irritante puber vond, en waarschijnlijk was ik dat die middag ook wel.

Ik heb trouwens helemaal geen nare herinneringen aan het geloof. Ik zou wensen dat de criminelen die wij ontmaskeren zo nu en dan wat meer zouden luisteren naar de woorden van een dominee of een imam. Want in de werelden waarin ik me tegenwoordig begeef worden de geboden uit de Bijbel en de Koran massaal genegeerd.

Onrecht

Mensen vragen me met enige regelmaat waarom ik niet tegen onrecht kan en eerlijk gezegd heb ik daar geen eenduidig antwoord op. Maar ik ben ervan overtuigd dat mijn opvoeding en mijn afkomst daar zeker aan hebben bijgedragen. Want in mijn herinnering had iedereen in Vroomshoop vroeger een pesthekel aan liegen en bedriegen, en dat gold zeker ook voor ons gezin.

Ik kan nog steeds niet bevatten dat mensen zichzelf willen verrijken over de rug van anderen of bijvoorbeeld mensen pijn doen die zichzelf niet goed kunnen verdedigen. Ik heb oplichters ontmaskerd die de vreselijkste dingen deden, zoals een boekhouder die bijna drie ton in eigen zak stak toen zijn cliënt op het sterfbed lag, en een zogenaamde voetbalmakelaar die een voormalig arts op zijn kwetsbaarste moment bijna zeven ton uit de portemonnee kletste met leugens en nepcontracten. Het Vlaamse slachtoffer van die ‘voetbalmakelaar’ raakte op zijn oude dag niet alleen al dat geld kwijt, maar verloor ook het vertrouwen in de mensheid. Vooral dat laatste maakte hem intens verdrietig.

Ik heb inmiddels duizenden van dit soort voorbeelden on-

derzocht en nog altijd kan ik er intense woede over voelen. Hoe haal je het in je hoofd?! Hoe kun je zo zijn?! Ik roep het de hele dag door. Ik spreek uit ervaring als ik zeg dat hoe meer je ermee te maken hebt, hoe groter de boosheid erover wordt. En hoe meer je dan ook het gevoel krijgt er wat tegen te willen ondernemen, het te willen aanpakken.

Nu ik al twintig jaar undercoverjournalist ben, denk ik vaak terug aan de gelukzalige momenten die ikzelf als kind had. Ik realiseer me hoe afgrijselijk de werelden zijn waarin ik undercover ben en hoe groot het contrast is met mijn jeugd in Twente. Maar ook weet ik inmiddels dat het soms een dubbelte op zijn kant is of je wel of niet te maken krijgt met criminaliteit en of je er wel of niet zelf in verzeild raakt.

Zo hebben we met ons programma *Undercover in Nederland*, in samenwerking met de politie, ooit een vijftienjarig meisje gered uit de armen van een loverboy. Ze werkte als prostituee, sprak af met klanten in auto's en bood seks aan zonder condoom. Ook ik had undercover een afspraak met haar als zogenaamde klant, vermomd als mijn alter ego Frans de Jonge. Ze zat bij me in mijn rode Mercedes en vertelde me dat pijpen en neuken zonder condoom 300 euro kostte. Toen ik vroeg of haar ouders ervan wisten, antwoordde het piepjonge meisje dat die dachten dat ze bij vrienden was. Alles wees erop dat ze voor een pooier werkte. Ik was die avond echt terneergeslagen, aangeaan ook door de gedachte dat ze dit waarschijnlijk onder dwang deed. Maar hoe moest dat meisje zich dan wel niet voelen?! Ik vond het zo ongelooflijk zielig maar was ook scherp en gefocust, want we moesten dat meisje uit de prostitutie halen en tegelijkertijd het onderzoek naar haar pooier niet kapot-

maken. Dat lukte omdat een collega haar wist te volgen naar haar huis. We hebben vervolgens alle feiten en bewijzen overhandigd aan de politie. Het was een dik dossier met advertenties, gespreksverslagen, adressen, namen en nog veel meer. De politie heeft het meisje op basis van die informatie gelukkig uit de prostitutie kunnen halen. Ook heeft de politie haar klanten en de verdachte pooier opgespoord, en deze zijn later ook vervolgd.

Toen de moeder van het meisje hoorde van ons undercoveronderzoek was ze in eerste instantie boos en verdrietig dat wij deze reportage wilden maken. Later, na de uitzending, liet ze gelukkig weten juist heel erg opgelucht te zijn en was ze ons zeer dankbaar dat we dit alles hadden ontdekt. Onze casus is vele jaren later gebruikt in de opleiding over mensenhandel op de politieacademie, als voorbeeld van hoe media en politie kunnen samenwerken en elkaar kunnen versterken in zedenonderzoeken. Het meisje bleek min of meer per toeval de prostitutie in gerold te zijn; het was haar echt 'overkomen'. Ook slachtoffers van pedoseksuelen of andere criminelen komen soms op het verkeerde moment een verkeerd persoon tegen. Dan heb je geen geluk, dan heb je vreselijke pech dat het dubbeltje de verkeerde kant op valt. Vaak met langdurige nare gevolgen.

Fanatiek baasje

Toen ik zes werd, wist ik gelukkig nog niets van die verderfelijke werelden. Ik mocht eindelijk naar een voetbalclub. Die nacht sliep ik in mijn voetbaltenue, mét voetbalschoenen aan. Het was het enige waar ik op dat moment aan kon denken. Ik speelde als kind elke dag met een bal, maar liep ook mee met de

plaatselijke drumband of speelde een potje dammen. Al was dat voor mij nooit zomaar een spelletje. Ik wilde winnen en de beste zijn. De drumband zei ik wegens gebrek aan talent dan ook al snel vaarwel. Het dammen heb ik nog volgehouden tot mijn twaalfde jaar en Overijssels kampioen bij de jeugd was het hoogste dat ik daarin bereikte. Ik stopte daarmee omdat ik profvoetballer wilde worden. Ja, ik ben een fanatiek baasje.

Dat ik daarin soms te ver doordraaf, daar werd ik nog fijntjes op gewezen door een oud-klasgenootje van de basisschool tijdens een reünie. Ze vertelde dat ze vroeger wat moeite had met rekenen en dat ze mij steeds mijn hand zag opsteken als ik een som af had. Dan kreeg je namelijk een sticker. Ik beschouwde het als een wedstrijd, maar ondertussen zag ik niet hoe zij zich aan mij stoorde. Met terugwerkende kracht weet ik dat ik bij tijd en wijle vrij irritant moet zijn geweest. Er zat geen rem op, maar er zat ook geen kwaad in. Het was niet meer dan fanatisme. Of nou ja, noem het bloedfanatisme. Of het voetbal was of dammen, of tegenwoordig werk of pokeren. Als ik iets omarm, dan is het haast maniakaal.

Ik herinner me nog een avond in 1986. De Argentijnse vedette Maradona had net met een weergaloze solo een werelddoelpunt gemaakt op het WK tegen Engeland en ik stoof daarna naar buiten om urenlang in mijn eentje dat doelpunt na te spelen. Tot het pikkedonker was en ik volledig buiten adem was. Veel gelukkiger heb ik me niet vaak gevoeld.

Dat ik die avond ronddoolde op het voetbalveldje was dat jaar overigens wel een uitzondering. Meestal zat ik 's avonds na het eten alleen op mijn kamer, maar dat had een goede reden. Want inmiddels had de ambitie om profvoetballer te worden

langzaam plaatsgemaakt voor mijn droom journalist te worden. En dan niet een journalist die aanwezig is op een persconferentie en opschrijft wat anderen ook al doen, maar juist eentje die op plekken komt waar nog niemand is geweest. Ik wilde onderzoeken en onthullen. Dat kwam door een boek dat ik had gelezen: *Ik (Ali)*, van de Duitse journalist Günther Wallraff. Hij ging een jaar lang undercover en beschreef hoe hij, vermomd als Turkse gastarbeider Ali, werd gediscrimineerd. Ik werd gepakt door het boek en wilde dat ook.

Dat verlangen ontpopte zich steeds meer. Er was alleen één grote maar: mijn Nederlands was niet goed genoeg. Ik had een Twentse tongval – voor leken: dat houdt in dat je bijvoorbeeld het woord *cola* met heel veel ooooo's en aaaa's uitspreekt en de e in werkwoorden mijdt. Dus *prat'n* of *proat'n* in plaats van *praten*. Ik sprak niet alleen met een accent, in Vroomshoop spraken we ook nog eens een dialect dat voor een buitenstaander moeilijk is te verstaan. En dat dialect was mijn moedertaal. Ik vond dat als ik journalist wilde worden ik Algemeen Beschaafd Nederlands moest leren spreken. Achteraf vind ik dat helemaal niet nodig, maar toen wel. Ik keek naar het journaal en die presentatoren spraken zoals ik dacht dat het moest. Ik wilde leren praten zoals Mart Smeets of Harmen Siezen, die toen het journaal presenteerde. Avond na avond ging ik na het eten naar mijn slaapkamertje om de krant – het *Dagblad van het Oosten*, nu *Tubantia* – hardop voor te lezen. Zo probeerde ik van mijn accent af te komen. De wil was groot, de vorderingen minimaal. Maar ik gaf niet op en droomde groot. Het hielp. Langzaam, maar het hielp. Nu, als vijftiger, kan ik nog steeds Twents praten. Al is dat in de loop der jaren wel enig-

zins sleets geraakt. Als ik op bezoek ben bij mijn moeder spreek ik het nog steeds af en toe, al denk ik inmiddels volledig in het Nederlands.

Heracles

Dat ik ambities had om undercoverjournalist te worden was in Vroomshoop eigenlijk best opvallend, omdat er in het dorp verder geen journalisten waren die iets in die richting deden en het dorpse leven waarin ik toen leefde in niets leek op de werelden waarin ik later met de verborgen camera undercover ging. Maar juist dat onbekende, dat spannende, trok me aan. Toen het tijdens de havo op het Christelijk Lyceum in Almelo klip-en-klaar was dat ik journalist wilde worden, was de volgende logische stap de School voor de Journalistiek. Maar het probleem met die opleiding was dat er te veel leerlingen naartoe wilden, dus was het idee opgevat om er een loting van te maken. Ik was daar zo kwaad om. Een loting, wie verzint zoiets?! Hoe is het mogelijk dat het lot bepaalt of je journalistiek mag studeren?! Later hoorde ik medestudenten zeggen dat ze helemaal geen journalist wilde worden. Pfff. Ik werd maar liefst twee keer uitgeloot en moest de gifbeker dus helemaal leegdrinken. De eerste keer koos ik ervoor om mijn examen te verprutsen en dan nog maar een keer havo 5 te doen. Het jaar erop, toen ik voor de tweede keer pech had met die loting, heb ik me ingeschreven bij de eenjarige MEAO. ‘Ma, ik wil dit helemaal niet. Ik ga niet veel doen, maar laat me alsjeblieft met rust. Vanaf volgend jaar komt alles goed,’ zou ik volgens mijn zus tegen mijn moeder hebben gezegd. Ik kan het me niet meer herinneren, maar het klinkt wel als iets wat ik zou zeggen.

Mijn moeder heeft me met rust gelaten en het kwam goed. Ondertussen werkte ik al een tijdje als vrijwilliger voor de lokale radio. Ik vocht mezelf daar al snel naar een eigen programma op de zondagmiddag. Het heette *Cocktail*, met interviews, politiek en lokaal nieuws. Bijzonder is dat een jonge Edwin Evers in die periode op dezelfde zender ook zijn eigen programma had. Via de vriendinnen van mijn zus hoorde ik toen al dat Edwin veel indruk maakte.

Ik bleef ondertussen voetballen bij de amateurs van Vroomshoopse Boys. Ik was inmiddels negentien jaar. Na een kampioenschap met het eerste elftal en een rondje met de hele selectie op de platte kar door het dorp, zoals dat gaat op het platteland, werd ik uitgenodigd door profclub SC Heracles om een aantal proefwedstrijden in hun stadion te spelen. Ik werd daarna op het kantoor uitgenodigd van de toenmalige trainer Henk van Brussel, die me zelfs een contractje aanbood bij de club, die toen op het op een na hoogste niveau speelde. Ik had mijn hele jeugd naar dat moment toegeleefd en zei toch nee. De droom om journalist te worden won van de droom om profvoetballer te worden. Dat ik nee zei knaagt nog wel een beetje. Ik had natuurlijk dolgraag een wedstrijd in het betaald voetbal willen spelen, al weet ik dat ik nooit het niveau van Ajax, Feyenoord of PSV gehaald zou hebben.

In datzelfde jaar mocht ik eindelijk naar de School voor de Journalistiek in Zwolle. Ik had een blinde ambitie mijn horizon te verbreden, te onderzoeken wat er allemaal nog meer te koop is in de wereld. Het was tijd om de droom te verwezenlijken. Ik zou journalist worden.

Eerder verschenen van Alberto Stegeman:

Undercover in Nederland

Eerste druk mei 2025

Copyright © 2025 Alberto Stegeman

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld © Kyra van Opijnen

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 7466 7

ISBN e-book 978 90 261 7467 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7468 1

NUR 339

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.